

Бојана Стојановић Пантовић

РИТУАЛ

БИВШИ ПУТНИЦИ

Све даље од светла, све ближе зазиданом прозору
у подземној железници, до ког се спуштам
као у рударско окно.

Научила сам да разазнајем нијансе мрака, споља и унутра,
и не може ме преварити удаљени пламичак
што се застрашујуће ближи.

Далеко сам од исијавања: оно се дешава негде другде,
у железничком хангару, у мртвачници где је
свако коначно сам, хладан и дефинисан паљењем свеће.

Нема одраза, нема одсјаја на лицу вагона,
само празне табле лебде на долазним перонима,
и сумрачни ликови бивших путника надиру
у облацима угљене прашине.

УГАРАК

Један угарак
сјајан као петролејка
осветљава ми
пут кући,

трен пре но згасне
и буде бачен
у мрачни ћошак улице
препуне крша и отпада
од бајатог перја
и мокре амбалаже.

Стављам га на ревер
као брош
као крстић
свакако украс
чије место није
око врата
ни у срцу
ни на било којем
делу тела
окупаном блеском фарова.

Између журбе гласова
и свагдашњег умора
који не познаје време –
удваја се ноћ
на обале и огледала,
где свака жеравица,
сваки угарак,
своју вечну ватру препознаје.

СКАДАРЛИЈА, КУЋА ЂУРЕ ЈАКШИЋА

Уобручен је овај дан маглом, кажеш.
На небеској подлози разврставају се чавке,
ране и ласте: према азбуци, тим малим знацима
дечјег рукописа.

Подамном шкрипи снег, полусив, полусребрн.
И гласове иза затворених прозора чујем све јаче.
Бронзани шетач је ту. У вечном чекању пружа
ми руке.

Улазим кроз бродска врата, још снажније
шкрипе даске, и море ваздуха продире унутра.

Дневници су похрањени, боце испражњене,
чавка кљуца по столу.

Двоглед нас дави из прикрајка, невидљив, го.
Кроз увеличавајуће стакло пахуље се претварају
у лавину, и кричање бестелесних постаје видљиво,
до циновских размера.

Растајемо се тако у магли, свако на свом делу обруча.

РИТУАЛ

по Томиславу Маринковићу

У ноћи кад Вулкан бесни на људски род и не затвара врата
своје ковачнице, кад месец бљује црвени сјај неба, испупчен
и јасан, ти радиш оно исто што си радио у данима јулске жеге:

прошеташ кудравог пса по дворишту и даш му воду, провериш
амбаре и шупе, нахраниш свиње, извичеш се на живину која
претрчава код комшије. Онда запалиш цигарету, погладиш жену
по потиљку и обрадујеш се свицима што изненада кресну у жбуњу.

Пажљиво гледаш како тама преображава сваки предмет
на столу, сваки део тела твојих најмилијих. Улазе у кућу,
чекајући да и ти за њима кренеш. И похиташ лењо, а затим
журно, загрлиш тмину, и месец, и пса испод јабуковог дрвета.

И знаш да то није ритуал, да то радиш последњи пут.